

Arrest

nr. 341 886 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. GOVAERTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren en getogen in het dorp [A.], district [Q.], provincie Laghman. Uw vader is jaren geleden overleden aan een hartziekte. Uw moeder en uw jongere broer wonen nog in [A.]. U ging niet naar school, maar volgde wel gedurende één maand koranlessen in de grote moskee van uw dorp, waar een madrassa was.

Vier of vijf dagen voor uw vertrek uit Afghanistan zeiden enkele Talibs tegen u en enkele andere jongeren in de madrassa dat jullie met hen moesten samenwerken en meestrijden in de jihad. Jullie zouden zelfmoordaanslagen moeten plegen tegen Amerikanen. U vertelde dit aan uw moeder, maar zij antwoordde dat u gewoon naar de madrassa moest gaan en niet op de woorden van de taliban moest letten. De dag erna predikten de taliban opnieuw in de madrassa over de jihad en namen zij vijf studenten mee uit de madrassa. U vertelde dit aan uw moeder, waarop zij besloot dat u niet meer naar de madrassa mocht gaan. Enkele

dagen later troffen jullie thuis een brief van de taliban aan. U werd in de brief opgeroepen om zich bij de taliban te voegen en een zelfmoordaanslag te plegen op de Amerikaanse bezetters. U zou enkele dagen later worden opgehaald door de taliban. Uw moeder lichtte daarop direct uw maternale oom in, die u van uw ouderlijk huis meenam naar zijn eigen woonst, een beetje verder gelegen. U bleef vervolgens twee dagen ondergedoken bij hem. Vanuit het huis van uw maternale oom verliet u Afghanistan. Na een reis van ongeveer zes maanden kwam u op 1 februari 2020 aan in België. Twee dagen later diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een foto van uw taskara; een foto van de taskara van uw vader; een foto van een brief van de taliban; en twee foto's van uw familie in Afghanistan, foto's van u en uw vrienden in België, Belgische documenten over uw opleiding en uw werk, en drie getuigenissen over uw leven in België.

Na uw vertrek vroegen de taliban nog vijf of zes keren aan uw moeder waar u bent. Uw moeder antwoordde telkens dat ze niet weet waar u verblijft. De laatste keer, twee weken voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, zeiden de taliban aan uw moeder dat ze wisten dat u Europa verblijft, dat u ongelovig geworden bent, dat u alcohol drinkt, en dat u relaties hebt met meisjes. Als u ze u ooit vinden, gaan ze u doden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen doden omdat u hen niet gehoorzaamd hebt en omdat u in Europa hebt verbleven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Op het moment van uw tweede persoonlijk onderhoud was u meer dan achttien jaar en dus meerderjarig. U werd bijgestaan door uw advocaat.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven.

U verklaart dat u in de madrassa werd benaderd door de taliban (CGVS 1, p. 15; vragenlijst CGVS, vraag 5). Er rijzen echter twijfels bij uw verklaring dat u lessen volgde in de madrassa. Zo is het op zijn minst opvallend dat u slechts één maand les volgde in de madrassa (CGVS 1, p. 12). U kan echter niet uitklaren waarom u niet eerder met lessen was begonnen. U verklaart wel dat het eerder te onveilig was om te gaan (CGVS 1, p. 13), maar later blijkt dat de veiligheidssituatie niet verbeterd was toen u wel naar de madrassa begon te gaan (CGVS 1, p. 13), zodat dit antwoord niet uitklaart waarom u zo laat met lessen begon met lessen in de madrassa. Dit element trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover al in twijfel.

Daarenboven zijn uw verklaringen over uw studiegenoten niet aannemelijk. U verklaart dat er een wisselend aantal van zo'n tien, vijftien of twintig leerlingen waren. U weet echter niet uit welke dorpen zij kwamen en beweert dat jullie meteen naar huis gingen na de les (CGVS 1, p. 13). Het is weinig aannemelijk dat u van geen enkel van uw medeleerlingen zou hebben geweten waar hij vandaan kwam, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de lessen in de madrassa eens te meer op de helling zet.

Nog komen uw verklaringen over de werkwijze van de taliban in uw dorp niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt dat de taliban vaak onder dwang jongens meenamen uit het dorp. De familie zouden zich hiertegen hebben verzet, maar werden daarop bedreigd door de taliban (CGVS 1, p. 21). Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Hoewel dit element wel voorkomt in uw verhaal, stroken uw verklaringen ook verder niet met de informatie waarover het CGVS beschikt (CGVS 1, p. 21-22). Concreet betekent dit rekruteren op collectieve niveau immers dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen. In uw verklaringen is er geen sprake van een overeenkomst tussen het dorp en de taliban: u verklaart immers dat er meerdere families zich zouden hebben verzet tegen de rekrutering van hun zonen en dat andere families hun kinderen wegstuurden uit vrees voor rekrutering (CGVS 1, p. 21). Nog blijkt dat u niet eens weet wie de talibs zijn die in uw dorp zouden opereren. U weet niet of ze oorspronkelijk van uw dorp of regio afkomstig zijn of niet. U noemt wel namen van twee lokale talibanleiders van uw dorp, maar ook van hen weet u niet of ze uit uw dorp komen of niet (CGVS 1, p. 22). Deze verklaringen zijn niet te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate aangetast.

U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Er zijn immers elementen in uw verklaringen over uw eigen situatie die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo stelt u dat de taliban u vier of vijf dagen voor uw vertrek aanspraken in de moskee. Ze zeiden dat u mee moest doen in de jihad en een zelfmoordaanslag moest plegen (CGVS 1, p. 15; vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw moeder dacht echter niet dat ze u zouden meenemen (CGVS 1, p. 27), wat niet aannemelijk is in het licht van uw eerdere verklaringen toen u zei dat de taliban meermaals jongens uit het dorp zomaar meenamen (CGVS 1, p. 21). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u nog dat uw moeder dacht dat de taliban u als minderjarige niets konden maken (vragenlijst CGVS, vraag 5), wat niet te rijmen valt met uw opmerking dat de taliban in uw dorp jongens van uw leeftijd of zelfs iets jonger zouden hebben meegenomen (CGVS 1, p. 21). Daarop gewezen, zegt u dat uw moeder u wilde geruststellen (CGVS 1, p. 27). Gelet op het gevaar dat u zou hebben gelopen – namelijk een gedwongen rekrutering en een zelfmoordaanslag (CGVS 1, p. 15; vragenlijst CGVS, vraag 5), volstaat dat antwoord echter niet om de aangehaalde onaannemelijkheden uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Voorts stelt u dat u een dreigbrief kreeg van de taliban, waarin gezegd werd dat u jihad moest doen en een zelfmoordaanslag moest plegen. De taliban zouden u enkele dagen later komen halen (CGVS 1, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat de taliban dergelijke brief zouden sturen en u zo de gelegenheid gaven om te ontsnappen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ook andere families al zo'n brief hadden gekregen en dat zij hun zonen daarna zo snel mogelijk probeerden weg te sturen (CGVS 1, p. 27). Het is niet aannemelijk dat de taliban zouden volharden in een methode waarbij hun potentiële rekruten telkens aan hun klauwen konden ontsnappen. Ook dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt wel een foto neer van de dreigbrief die u zou hebben ontvangen. Hierbij moet opgemerkt dat een dreigbrief van de taliban geen officieel document is. Het kan gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructies zijn opgesteld. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt ook dat talibanbrieven verkocht

worden met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming. De bewijswaarde van dit document moet dus worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog blijkt dat u niet kan uitleggen om welke redenen de taliban zich net op u zouden hebben gericht. Hiernaar gevraagd, zegt u enkel dat de taliban u gewoon willen opleiden en voorbereiden om in te zetten voor een aanslag (CGVS 1 , p. 27). Dat antwoord klaart echter niet uit waarom ze hun pijlen net op u zouden hebben gericht, temeer u duidelijk geen overijverige madrassastudent was: u zou immers pas enkele weken voordien gestart zijn met koranlessen (CGVS 1 , p. 12). In dat opzicht is het ook niet aannemelijk dat de taliban ook na uw vertrek nog naar u zou zijn komen vragen.

Omwille van al deze redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die u met de taliban zou hebben gekend. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zich na uw vertrek zouden hebben voorgedaan, die er – volgens uw verklaringen – het gevolg van zouden zijn (CGVS 2, p. 6). Bovendien zijn uw verklaringen over de problemen na uw vertrek ook niet overtuigend. U stelt dat de taliban nog naar uw moeder kwamen en vroegen waar u was. U zegt dat ze twee of drie keer kwamen voor de machtsovername (CGVS 1 , p. 9, p. 28). Het is niet aannemelijk dat u, bij zo'n lage aantallen, niet concreet zou kunnen zeggen of het twee dan wel drie keer was. Dit element doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u nog dat de taliban na hun machtsovername van de zomer van 2021 nog drie keer naar uw huis kwamen. De laatste keer was twee weken voor het tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 7). U was op dat moment echter al zo'n drieënhalf jaar weg uit Afghanistan (CGVS 1 , p. 16; verklaring DVZ, punt 33). Al bij al komt het weinig geloofwaardig over dat de taliban zich in een dergelijk geval van een ontsnapte potentiële rekrut zouden bezighouden met een jarenlange individuele vervolgingscampagne. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd. Geconfronteerd met deze onwaarschijnlijkheid, zegt u dat er voordien een andere overheid was en dat de taliban toen nog niet zo machtig waren. U voegt eraan toe dat, eens de taliban iemand in hun vizier hebben, dat zo blijft, ongeacht de hoeveelheid tijd die voorbijgaat (CGVS 2, p. 8). Geen van deze opmerkingen klaart echter uit waarom de taliban zoveel moeite zouden steken in iemand die al jaren geleden vertrokken is uit de regio. Nogmaals daarnaar gevraagd, zegt u dat de taliban recentelijk te weten kwamen dat u in Europa verblijft. Ze beschuldigen u ervan relaties te hebben met meisjes en alcohol te drinken. U herhaalt dat de taliban u niet sparen, eens ze hun pijlen op u richten (CGVS 2, p. 8). U kan echter niet uitklaren hoe de taliban te weten zouden zijn gekomen dat u in België verblijft en wat u hier doet. Hiernaar gevraagd, geeft u toe dat u dat niet precies weet. U speculeert dat ze dit misschien te weten kwamen via uw Facebook-pagina of dat ze een informant hebben (CGVS 2, p. 6). U hebt geen idee wie deze informant zou kunnen zijn (CGVS 2, p. 8). Ook dit antwoord klaart dus niet op afdoende wijze uit waarom de taliban u jarenlang zouden blijven viseren en uw doen en laten zouden opvolgen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen over de talibanbezoekjes aan uw huis wordt zo nog verder ondermijnd.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

U verklaart nog dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat het land als een gevangenis is. U zou er niet vrij kunnen leven (CGVS 2, p. 8). U zou er geen alcohol kunnen drinken, geen vriendinnetjes hebben, niet naar een discotheek of dansclub kunnen gaan, niet de kleren dragen die u wil, uw kapsel en baardgroei niet zelf kunnen bepalen, niet te kunnen studeren en werken wat u wil (CGVS 2, p. 9). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Hieruit kan dus geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De documenten die u in dit verband neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uit de foto's die u neerlegt blijkt dat u zich westers kleedt, westers gekapt bent en geen baard laat staan. Daarnaast blijkt uit de foto's dat u mannelijke en vrouwelijke kennissen heeft. Deze elementen worden niet betwist. Gezien evenwel van u kan en mag verwacht worden dat u zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw zou

aanpassen aan de gewoontes van het land waarin u bent opgegroeid, kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. De documenten over uw opleiding ondersteunen uw verklaringen over uw studies. Deze worden niet betwist. Uit het gegeven dat u geschoold bent kan echter geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Uw werkgever schrijft in zijn brief dat u zich hebt aangepast aan de Belgische maatschappij. U werkt goed en hij wil u graag in dienst nemen. Het CGVS betwist niet dat u zich hebt aangepast aan de Belgische maatschappij, maar stelt vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u zich niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de maatschappij waarin u bent geboren en getogen. Dat u goed werkt, wordt evenmin betwist door het CGVS. Dat houdt echter geen verband met uw mogelijkheid terug te keren naar Afghanistan. Aan de brief van uw werkgever zijn foto's toegevoegd waarop u te zien bent met flessen alcoholische drank. Niet alleen vormen deze foto's geen sluitend bewijs voor uw verklaring dat u alcohol drinkt, ook kan van u verwacht worden dat u, ingeval van terugkeer, het zou nalaten dergelijke dranken te consumeren. Het drinken van alcohol is immers geen fundamenteel recht. Daarenboven blijkt hierboven dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u ooit in de negatieve aandacht stond van de taliban. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat zij actief uw doen en laten zouden opvolgen. U maakt ook niet aannemelijk hoe de taliban op de hoogte zouden zijn van uw gedrag, zo blijkt hierboven (CGVS 2, p. 6, p. 8). Ook uit deze foto's kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. De drie getuigenissen die u neerlegt schetsen een beeld van uw leven in België. Er wordt gewag gemaakt van uw (positieve) houding, uw scholing, uw werk en activiteiten in uw vrije tijd. Het CGVS betwist geen van deze elementen. Ook hier geldt evenwel de opmerking dat u geenszins aantoonbaar dat u zich, na uw aanpassing aan de Belgische maatschappij, niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de Afgaanse samenleving. Hiernaar gevraagd, verklaart u immers enkel dat u problemen hebt met de taliban en dat u hier vrijheden hebt die u in Afghanistan niet zou kennen (CGVS 2, p. 9), zonder aan te geven waarom u zich niet opnieuw zou kunnen integreren in de maatschappij waarin u bent opgegroeid.

Voorts stelt u nog dat de taliban u van ongelovigheid beschuldigen en daarom willen doden (CGVS 2, p. 6-7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zelfs iemand die bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet bekeerd bent en uitdrukkelijk verklaart dat u nog steeds moslim bent (CGVS 2, p. 8), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Ook uit dit element kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd worden afgeleid.

U brengt verder geen andere concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare

informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (registratie verzoek om internationale bescherming, 3 februari 2020), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien bent u nog steeds in contact met uw familie in Afghanistan (CGVS 2, p. 4). Ze wonen nog steeds op dezelfde plaats (CGVS 2, p. 5). Ook op Facebook is het merendeel van uw vrienden Afghaan (zie blauwe map, document 4), waaruit blijkt dat u nog steeds contacten hebt met de Afghaanse gemeenschap. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader kunnen hoogstens uw verklaringen over uw en zijn identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De twee familiefoto's bieden geen informatie over de afgebeelde personen, noch over de plaats of het tijdstip waarop de foto's genomen zijn. Ze houden hoe dan ook geen verband met de asielmotieven die u hebt aangehaald, zodat ze er ook geen ander licht op kunnen werpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 8 februari 2026 heeft verzoeker nog een aantal stukken overgemaakt. Het betreft:

- een kopie van een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd;
- een bewijs dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in ontvangst werd genomen;
- attesten die werden aangebracht om de aanvraag om machtiging tot verblijf te onderbouwen.

Ter terechtzitting, op 9 februari 2026, heeft verzoeker nog een aantal documenten aangebracht. Het betreft:

- bewijzen inzake tewerkstelling;

- verzekeringsdocumenten;
- aanbevelingsbrieven;
- opleidingsattesten;
- foto's met betrekking tot zijn werk en vrijetijdsbesteding.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.2.1. Allereerst moet worden onderzocht of verweerder eventueel verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en dat zijn verklaringen en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar stelt dat verweerder *“onvoldoende rekening houdt met alle omstandigheden van de zaak”*, maar hiermee niet concreet aantoonde dat enig relevant gegeven over het hoofd werd gezien bij de vaststelling dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om hem de vluchtelingenstatus, zoals voorzien in artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, toe te kennen.

Ter terechtzitting lijkt verzoeker te willen aangeven dat hij, omwille van zijn lang verblijf en goede integratie in België, niet meer kan terugkeren naar Afghanistan. De Raad dient in dit verband op te merken dat in artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is bepaald dat de procedure voor de Raad schriftelijk is en dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting geen andere middelen mogen aanvoeren dan deze die in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. In het verzoekschrift wordt geen middel aangevoerd tegen de uitvoerige overweging in de bestreden beslissing dat het gegeven dat verzoeker zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij niet toelaat te besluiten dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

Verzoeker heeft ook geen aanvullende nota, in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, neergelegd en dus geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om op een beargumenteerde wijze uiteen te zetten waarom de bijkomend neergelegde stukken als nieuwe elementen zouden moeten worden beschouwd. Er werden via J-Box en ter terechtzitting slechts een aantal losse documenten overgemaakt, zonder schriftelijke verduidelijking waarom deze nieuw en nuttig zijn. Deze documenten laten, op zich, daarnaast hoe dan ook niet toe te concluderen dat verweerders argumentatie of zijn besluit dat *“u geenszins aantoonst dat u zich, na uw aanpassing aan de Belgische maatschappij, niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving”* niet of niet langer correct zou zijn.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat verweerder de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend of dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt,

4.2.2. In tweede instantie moet worden nagegaan of het zo is dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoeker zet, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, uiteen dat indien kan worden aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de bevolking in een land of regio, dit voldoende kan zijn om te besluiten dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen extreem problematisch is, vooral in het grensgebied met Pakistan, waar er regelmatig militaire operaties zijn tegen militante groeperingen. Hij licht verder toe dat er al verschillende aanslagen werden gepleegd door leden van de ISKP en dat deze groepering sterk staat in het oosten van Afghanistan. Met zijn toelichting en door te duiden dat de Raad in een andere zaak oordeelde dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd, maakt hij evenwel niet aannemelijk dat verweerder in casu geen deugdelijk onderzoek voerde of niet uitging van correcte feiten. Door te verwijzen naar een reisadvies van de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken, waarbij Belgen wordt afgeraden zich naar het grensgebied tussen Afghanistan en Pakistan te begeven, bewijst hij evenmin dat verweerders analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan incorrect is. Verweerder ontkent niet dat in bepaalde regio's in Afghanistan nog gewapende conflicten voorkomen en dat de situatie voor Belgische onderdanen er onveilig is, maar heeft, onderbouwd met bronnenmateriaal, gemotiveerd dat het niveau van het willekeurig geweld zo sterk is gedaald dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker, een Afghaanse burger, er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad kan, op basis van de hem voorgelegde informatie, verweerders standpunt bijtreden.

Het betoog van verzoeker dat heden, na de machtsovername, leden van de taliban dagelijks mensen ontvoeren en vermoorden wordt niet aannemelijk gemaakt door het voorleggen van bewijskrachtige stukken of door betrouwbare verslagen. In zoverre verzoeker stelt de mening te zijn toegedaan dat er te weinig informatie over Afghanistan is om objectief te kunnen oordelen over de veiligheidssituatie, kan slechts worden aangegeven dat hij hiermee niet aantoonst dat verweerder verkeerdelijk overwoog *“dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen”*, dat *“bovendien [...] verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land [zijn] blijven opvolgen en [zij] rapporteren [...] over gebeurtenissen en incidenten”* en dat *“de verbeterde veiligheidssituatie [...] verder als gevolg [heeft] dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn”*, waardoor *“er [...] dan ook kan besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.”* Verweerder heeft zijn standpunt onderbouwd met verwijzingen naar tal van verslagen omtrent de situatie in Afghanistan. Verzoeker poneert nog dat de informatie die beschikbaar is over Afghanistan de werkelijkheid niet correct weergeeft, maar

verduidelijkt niet waarop hij zich hiervoor baseert. Op basis van een ongestaafde bewering kan niet worden geconcludeerd dat het bronnenmateriaal waarop verweerder een beroep deed niet deugdelijk is.

Verzoeker zet ook nog uiteen niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat de precaire socio-economische situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het optreden van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hij geeft in dit verband aan dat humanitaire organisaties zich na de machtsovername door de taliban uit Afghanistan hebben teruggetrokken en houdt voor dat de problemen inzake de voedselvoorziening en de beschikbaarheid van de medische middelen hiervan een rechtstreeks gevolg zijn.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie kan de Raad evenwel niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding kan geven tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Daarenboven moet worden aangegeven dat uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij een sociaal netwerk heeft in Afghanistan en niet blijkt dat hij of zijn familie onbemiddeld is.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat ze niet zorgvuldig werd voorbereid.

In de mate dat verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier De voorzitter

T. LEYSEN G. DE BOECK